

Із далени тужливий рiг луна,
Мов плачеться чиясь душа в полонi,
І завмирає ген на оболонi,
Де вiтер спiв непевний почина,

В якому чути скаргу вовкуна,
А сонце на кривавiм небосклонi,
Ховаючись у хмаряній обслонi,
Так лагiдно й зворушливо кона.

Пiд вiтру скавулiння сонне й сипле
Снiжок лапаций неквапливо сипле,
Бiлючи на червонястiм тлi,

І монотонне осенi зiтхання
Вгортає дня печальне затухання
На стомленiй i стишенiй землi.